

τά χάρτινά σου πλεούμενα.
 «Εἰς μνήμην Ἄντωνιου ἀγαπητοῦ»
 Χωρίς περισσοὺς θορύβους
 ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα δὲς τίς νοσοκόμες:
 χρυσαλίδες μὲ δοχεῖα αἵματος.
 Οἱ προτομές τους κάθησαν ἀπέναντί μας φλυαρώντας.
 Ἄς τελειώσει αὐτὸ τὸ βράδι, ἄς τελειώσει αὐτὸ τὸ βράδι.

ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΔΕΛΑΪ

Ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο Vel ὡς τὴν πόλη
 ἀπὸ τὴν πόλη ὡς τὸ νεκροταφεῖο
 πού εἶδες τοὺς λευκοὺς
 καὶ γκριζοὺς σταυροὺς
 πού εἶδες τὸ φῶς
 ἀπὸ τὰ παραθυράκια τῶν τραιῶν
 καὶ τοὺς νεκροὺς στρατηγούς
 ἢ ἀκόμη
 τὸ ρομαντικὸ γείτονα τοῦ Γκόργκ
 ν' ἀγοράζει καπνὸ στά πολυτελῆ κέντρα
 κι ἄκουσες τὴ φωνή σου
 σὸ παγωμένο τζάμι νά ραμφίζει
 π' ἄκουσες τὸν ἐβραῖο ραβῖνο
 καὶ τοὺς μικροπωλητές·
 ἤσους ἢ δὲν ἤσους ἐσὺ
 σὸ δεῖπνο ἐκεῖνο τὸ βράδι;

Vel, Vel ναί, νά οἱ λέξεις.
 Οἱ λέξεις πάνω στά νησιά τῆς κίσηρης.
 Τά βραδινά ἐρχονται τά τραιῖνα
 καὶ φεύγουν τίς ἴδιες ὥρες
 ὅπως οἱ νύχτες πού δὲν εἶναι κανενός.
 Σταμάτησε λοιπόν, εἶναι οἱ σταθμοὶ
 πού φτάνουν τά τραιῖνα.

Τά καπνοπωλεῖα γρυλίζουν
 ὁ κνυσμός στά πόδια μεγαλώνει
 μὰ δὲν πειράζει·
 ἂν σκύθω πάνω στίς γραμμές
 κι ἀνοίγω τίς ρόδες μου πάνω στίς γραμμές
 δὲν πειράζει.
 Τίποτε δὲν ἀγάπησα: αὐτὸ πειράζει.
 Πειράζει τὸ πηλήκιον τοῦ ἐλεγχτῆ
 πού μεγαλώνει σὸ Veltown
 μὲ τὴν ἀσχημὴ προφορά πού κλείνουν
 τά σύμφωνα κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα·
 πειράζει ὅταν πηγαίνουν οἱ δρόμοι
 αὐτοὶ πού εἶναι σιωπηλοὶ ταριχευμένοι
 σὸ ἀπέραντο νεκροτομεῖο τῆς νύχτας:
 ἐξάδερφε Ἀδελαί, ἐξάδερφε Ἀδελαί,
 τὸ μπορντὸ μαντὸ σου κύλισε σὸ φῶς.

Καί είναι Σάββατο άπόγευμα
μισό Κυριακή μισό Παρασκευή
καί στή μέση τό μαντό σου έτοιμοθάνατο
όπως ένα αιδί διαθητικό.

Καλά πού σκεφτήκαμε τό βραδινό τραίνο
μά ή έξαδέρφη έχει τίς έπιφυλάξεις της
συνεχώς στίς σκιές τών χειλιών της
ζωγραφίζει άδαή χαμόγελα
σάν μιά πετσέτα τυλιγμένη προσεχτικά.
Καλά ός είναι: θά ύπάρχει ένα μαγαζί
μέ ήλεκτρικούς λαμπτήρες, μέ πυροφάνια
μέσα στίς κορνίζες, έστω καί μ' έναν
νυσταγμένο ύπάλληλο τυλιγμένο σάν φίδι
θά λειτουργεί ίσως τό alarm τής ύπηρεσίας
γιά έναν ύποφερτό καφέ έξάδερφε 'Αδελάι.

'Η γνώμη του Jonathan Korenia
πού σεβαστή κάθισε μέσα μας
πάχνη άπό λεύκα άν προτιμάτε
τήν περιφέραμε οικίαν πρός οικίαν
πόλιν πρός πόλιν
άν τύχει ν' άκούσετε γιά τόν Jonathan Korenia
διορισμένο πρεσβευτή
ή καί πρόξενο μπορεί
σέ διανυχτερεύοντα φαρμακεία.

Συνέβη κάποτε: χωρίς όρια
νά κλείσουν οι πύλες, χωρίς έξοδο
στοιχισμένοι στά ράφια
πίσω άπ' τίς φιάλες...
είναι ένα σχέδιο άπό άλαφρόπετρα
σέ ταξιδιωτικό σάκκο.

Μερικές νύχτες, μερικές δενδροφυτευμένες
νύχτες, τραβώντας τούς κάλυκες τών λουλουδιών
άναθα μαζί του τούς πολυελαίους
σ' αύτήν τήν κάμαρα πού άγαπούσε
σ' αύτήν τήν πόλη πού περπατούσε
μέ λαντό τό καλοκαίρι.
Τώρα τί νά κάνουν οι θυρωροί στό κολέγιο
καί ή κυρία Korenia ν' αλλάζει συχνά
τά άνθοδοχεία του κήπου,
όλοι οι φίλοι κράτησαν τά ίδια χέρια
τίς ίδιες πόρτες στό Balliol College.

Πώς κρατάει τόσο αυτό τό ταξίδι
στούς στρατηγούς ν' άλλαξαν τά ρούχα
μ' αυτό τό κύο καμιά κίνησή μας
δέν κρατάει πολύ... σκεφτείτε
θέλω νά πώ νύχτα και σάς μιλω γι' αύτήν
τήν άνώνομη νύχτα μ' ένα λεπτό θήχα
σημάδι κάποιου καλοκαιριού στ' άναβρυτήρια.

Μιχάλης Μπουρμπούλης